

dentsen af denne Byrde blive saaledes forandret, at, skønt Byrden in specie vedbliver at være den samme, den samme af Navn og den samme i Anvendelse, saa kan alligevel en Forandring, der bagefter af Loven gøres i Byrdens Incidents, være en saadan, at der med Hensyn til en Kontrakt af denne Art fremgaar en ny Byrde, som ikke længere dækkes af Kontrakten. Paa den anden Side kan Byrdens Incidents vedblivende være den samme, og dog kan Anvendelsen af Byrden være saa aldeles forskellig, at Byrden vil blive, skønt den samme af Navn, dog en forskellig Byrde in specie og ikke længere være dækket af Kontrakten". (Lord Kantsler Cairns i Dunbar's Trs., 3 Ap. Sager, 1305.) En Byrde, paalagt ved en efterfølgende Lov, udstedt angaaende et afvigende Emne og efter et Princip, der afviger fra ethvert, der var sanktioneret ved Lov paa Kontraktens Datum, falder udenfor den ordinære Klausul om Lettelse. Dersom der altsaa paalægges en ny Byrde, eller dersom Incidentsen af en eksisterende Byrde bliver forandret, ved Love forordnede efter Forpligtelsens Datum, saa er Lettelsesbestemmelsen efter Loven uden Virkning for denne Byrdes Vedkommende. Nu vilde en Skattefordeling paa Grundlag af den aarlige Værdi af Jord, bortset fra Bygninger og opkrævet hos Ejerne af Jord, og som indbefattede Ejerne af Lensforpligtelser, efter Udvalgets Mening være en ny Byrde, som var væsentlig forskellig i sin Karakter og Incidents fra enhver eksisterende Byrde paa Jord, ganske ligesom en Skatteligning til Støtte for Vejene i et Grevskab, paalignet paa virkelig Lejeafgift, er en Byrde, som er forskellig i Karakter og Incidents fra en Skatteligning, som skal helliges til samme Formaal, men bliver paalignet den vurderede Lejeafgift. Ingen nugældende Kontrakt henføres, saavidt som de Udvalget forelagte Vidnebevisligheder gaa, til en saadan Byrde eller overvejer dens Paalæggelse. Eksisterende Kontrakter vilde saaledes forblive uberørte, dersom den ny Beskatningsnorm blev anvendt paa Ejere af Lensafgifter, der vare skabte forud for det Tidspunkt, da Paalæggelsen først træder i Kraft. Det er værd at lægge Mærke til, at i den skotske Vurderingsforordning findes der Bestemmelser for Forpagtere med lang Forpagtningstid, der fra deres Lejeafgift fradrage den Proportion af Ejerenes Skatter, der er anvendelig paa Lejeafgiftens Beløb. Dersom der i Stedet for „Forpagter“ læses Lensmand, i Stedet for „virkelige Ejere“ Lensherre og i Stedet for „Lejeafgift“ Lensforpligtelse, saa er den nugældende Lov som indeholdt i sjette Klausul af den skotske Vurderingsforordning næsten identisk med de Bestemmelser, der indeholdes i Lovforslagets Klausul 7.

Den Slutning, som Udvalget er naaet til, at en Lensherre er Jordejer, at Lensforpligtelser i Virkeligheden ere Jordeje, og at den foreslaaede Byrde er ny af Karakter og Incidents, vilde være tilstrækkelig til at forsvare Medtagelsen af eksisterende Lensforpligtelser i den ny Beskatningsnorm, der foreslaas opstillet. Men paa mere almindelige Grunde naas det samme Resultat. Saavidt Lensafgiften strækker sig, modtager Vasallen ikke selv det fulde Udbytte af Jorderne. Saavidt Lensafgiften strækker sig, deltager Lensherren i det aarlige Udbytte af Jorderne sammen med Vasallen. Hvis dette er saaledes, af hvilke paaviselige Grunde kan der saa afkræves Lensmanden Skatter af det fulde aarlige Udbytte af Jorden — et Udbytte, som han ikke modtager og ikke kan modtage? Som mellem en Lensmand efter og en Lensmand før Fremgangsmaaden træder i Kraft, vilde Resultatet af at udelukke eksisterende Lenskontrakter være højt uretfærdigt. Den ene vilde og den anden vilde ikke være i Stand til at kræve Lettelse i den ny Skat med Hensyn til Beløbet af sin Lensafgift. Der eksisterer ingen rimelig Grund til en saadan Uretfærdighed i Behandlingen. Heller ikke har Forslaget om at beskatte en Lensherre af en Lensafgift, som han muligvis modtager, men endnu ikke har modtaget, og at fritage ham for at betale Skat af en Lensafgift, som han virkelig har modtaget, noget som helst ved sig, der gør det anbefalelsesværdigt.

Udvalget indhentede et betydeligt Vidnemateriale, der var egnet til at godtgøre, at Lensforpligtelser ere et i Skotland meget yndet Emne til Pengeanbringelser, og at Kurateller og Velgørenhedsselskaber, Forsikrings-selskaber og mange offentlige Samfund i stor Udstrækning anbringe deres Penge i Lensforpligtelser. Det blev udpeget, som sandt er, at Ihænderhaverne af disse Lensforpligtelser ikke i nogen Udstrækning deltog i nogen Stigning af Værdier i den Jord, der vedkom dem. Og af begge Grunde blev der fremhævet, at Ejerne af nu eksisterende Lensforpligtelser ikke som saadanne burde indbefattes i Listen over Skatteydere. Udvalget kan ikke tiltræde denne Anskuelse. Dersom Lensafgifter ere Jordeje, hvilket synes sikkert, og